

גיליון מס' 241

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

פרשת לך-לך

מאמר השבוע

מאת ראש הסניף הרב יגאל כהן שליט"א

"מהו מתח פנימי"

והלילה גם בדפאון ובחברות... ההבדל בין לחץ חיובי ללחץ שלילי הנו הפעולה הבאה בשל הלחץ - - - אדם הלחוצי להצליח במבחן והוא מוציא את הלחץ שבתוכו על ידי עשייה - הוא עושה את המבחן ומסיים אותו בהצלחה, זהו לחץ חיובי, פינון שהוא מתפרק בזמן עשיית המבחן. כמו כן אדם הלחוצי לפני מבחן נהיגה והוא מפרק אותו בזמן עשיית המבחן - זהו לחץ חיובי. וכך לגבי חתן וכלה, שהלחץ שיש להם לפני החתונה מתפרק בזמן ההכנות לחתונה... אבל אדם הנמצא בפקק תנועה בזמן שהוא ממנה מאד, והוא נלחץ... זהו לחץ שלילי, זהו לחץ שלא בא לידי פרוק, שאין בו שום תועלת לשחרר את הפקק. וכן אדם שעבר תאונת דרכים... אפלו קלה, ובזמן התאונה הוא חווה לחץ נפשי שלא בא לידי פרוק, וכן אדם שעובר תהליך גרושין לא קל שיצר אצלו לחץ נפשי... זהו לחץ שאין לו יעד שבו הוא יצליח לפרק את הלחץ. אדם המרגיש מתקפל מחיי הנשואין שלו, יכול להיות מאד שבתוך תוכו הוא מפתח לחץ רע, פינון שלפעמים אין לו דרך לפרק את המתח שקנים בתוכו. וכן אשה שעברה לדה קשה, היא יכולה לפתח אצלה מתח לא בריא, פינון שאחר כך היא לא הצליחה לפרק את הלחץ שהיתה נתונה בו... זהו מתח שלילי.

בזמן עולם ברא גוף האדם מנגנון הגנה מדהים, שבכל עת שהגוף מרגיש סכנה מתקרבת - מייד הוא מגיב... הגוף מתחיל לשחרר חמרים מסוימים הגורמים לו להפגס למצב של מוכנות ותגובה - "לחץ או ברח". הגוף מתחיל להחליש ולנטרל את כל אותן מערכות שאינן חשובות מאד לצורך השרדות האדם, ומחזק את אותם חלקים החיוניים להצלחתו, כגון דופק מהיר כדי שתהיה אספקת דם מהירה לכל חלקי הגוף, שרירים מתוחים, ולכן אדם שחש סכנה מתקרבת, יש ביכולתו לרוץ מהר ולקפוץ גבוה יותר מאדם שאינו בסכנה מיידית. אבל, לא לעולם חסון. בשלב מסוים מתחיל הגוף להתעייף מהמצב הלא שגרתי שהוא נמצא בו, ואם האדם אינו מנתח במח את המצב שהוא נמצא בצורה נכונה, והוא אינו מבין שאין יותר סבה למתח שהוא שרוי, אלא הוא ממשיך להיות במצב של מוכנות ותגובה, כל מערכות הגוף מתחילות לאט לאט להתעייף. הגוף שלנו אינו בנוי ללחץ תמידי... האדם מתחיל להרגיש חלשה גדולה ועיפות כרונית, פתאום לא מענין אותו כלום חוץ מהפרייה והשמירה שלו... קשה לו לקום בבוקר... ואפלו לאחר שנה של שמונה או תשע שעות, הוא מרגיש חלשה גדולה - כאלו הוא לא ישן בלילה... לחץ טוב... לעמת הלחץ הרע הפועל את נפש האדם, יש לחץ טוב... יש לחץ טוב הגורם לאדם להתקדם בחיים, לחץ הגורם לנו להספיק דברים רבים יותר מהרגיל. כמו חתן וכלה ביום חפתם, שיש להם לחץ פנימי גדול להספיק דברים רבים ביום אחד, ועל ידו הם מרפזים יותר במשימות המטלות עליהם. וכך אדם שיש לו מבחן ארוך וקשה, והוא צריך לסים את חמור הלמוד שלו בזמן קצר... הלחץ שהוא מכניס את עצמו, גורם לו לחשב ולכתב מהר יותר. וכך גם לגבי עובד או סתם אדם שקבל משימה שצריך לסיימה מהר... הסבה של לחץ זה נחשב ל'לחץ טוב', מפני שפאשר האדם מסוים את המשימה שהוא היה לחוצ בגללה, כגון שנסתיימה החתונה או נגמר המבחן, המח מקבל מסר - 'תרגעו הכל עבר'... וכך הגוף חוזר לעצמו. הבעיה בלחץ מתחילה כרגע שהמח אינו מקבל את אותו מסר, ואף שהסבה ללחץ כבר חלפה ועברה - הוא אינו נרגע... האדם אינו מרגיש שהוא הגיע לסיום המשימה או שאינו מספק מהתוצאות שקבל, ואז המח ממשיך לשדר לחץ פנימי, עד שהגוף מתעייף מהמצב שהוא שרוי בו... בשל המתח והעיפות שהגוף שרוי בו, יש ירידה אטית במערכות החסוניות של האדם, השרירים מתחילים להתפס בחלקים שונים של הגוף, ומפאון מגיע האדם לעמס רגשי הבא לידי ביטוי בהפעלת קשב וריכוז

מתח פנימי

אדם שלא עמד בצפיות שהוא העמיד לעצמו, והוא מרגיש חסר ספוק, מאד יתכן שהרגשה זו תגרם לו למתח פנימי וחסר שביעות רצון מהזוגיות שלו, מהמראה שלו, מהילדים שלו או מהמצב שהוא נמצא בחיים, המתח יגרם לו בפת מודע ללחץ ומתח פנימי בצורה תמידית... וכך זה יכול להמשיך אצלו שנים רבות שהוא יסתובב עם הרגשה רעה, והוא לא ידע מדוע. הסבה לכך היא שהוא אינו מרצה מהעבודה ומהעשייה שלו... יש מקרים שאדם לומד דף גמרא ואינו מצליח להבינו היטב, ולכן הוא מכניס את עצמו למתח פנימי. "אני חייב להצליח או לעשות יותר", וכך עובר עליו יום ועוד יום... עד שבלי שליטתו הוא אינו מצליח לפרק את המתח שנוצר והתחזק בתוכו. מתח זה מלנה אותו זמן ממשך. וכן אצל אדם המרגיש חלשה או חלי בגופו, מצוי מאד שהוא יהיה במתח נורא - 'האם זה יעבר לי או חלילה שלא?'

יש עוד דברים רבים הגורמים לאדם לחץ נפשי, כמו אבדן בן או בת חלילה, כליאה בבית הסהר, מריבה קשה עם בני המשפחה או חברים, ולפעמים אפלו נשואין גורמים ללחץ אצל אנשים מסוימים. הלחץ הנפשי גורם לאדם בסופו של דבר לפחד תמידי, ומתח פנימי שאינו משתחרר... מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

לעמת הלחץ הרע הפועל את נפש האדם, יש לחץ טוב... יש לחץ טוב הגורם לאדם להתקדם בחיים, לחץ הגורם לנו להספיק דברים רבים יותר מהרגיל. כמו חתן וכלה ביום חפתם, שיש להם לחץ פנימי גדול להספיק דברים רבים ביום אחד, ועל ידו הם מרפזים יותר במשימות המטלות עליהם. וכך אדם שיש לו מבחן ארוך וקשה, והוא צריך לסים את חמור הלמוד שלו בזמן קצר... הלחץ שהוא מכניס את עצמו, גורם לו לחשב ולכתב מהר יותר. וכך גם לגבי עובד או סתם אדם שקבל משימה שצריך לסיימה מהר... הסבה של לחץ זה נחשב ל'לחץ טוב', מפני שפאשר האדם מסוים את המשימה שהוא היה לחוצ בגללה, כגון שנסתיימה החתונה או נגמר המבחן, המח מקבל מסר - 'תרגעו הכל עבר'... וכך הגוף חוזר לעצמו. הבעיה בלחץ מתחילה כרגע שהמח אינו מקבל את אותו מסר, ואף שהסבה ללחץ כבר חלפה ועברה - הוא אינו נרגע... האדם אינו מרגיש שהוא הגיע לסיום המשימה או שאינו מספק מהתוצאות שקבל, ואז המח ממשיך לשדר לחץ פנימי, עד שהגוף מתעייף מהמצב שהוא שרוי בו... בשל המתח והעיפות שהגוף שרוי בו, יש ירידה אטית במערכות החסוניות של האדם, השרירים מתחילים להתפס בחלקים שונים של הגוף, ומפאון מגיע האדם לעמס רגשי הבא לידי ביטוי בהפעלת קשב וריכוז

מאמר השבוע

הנהגות מן

שאלות ותשובות

מעבר לסגולה

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

סיפור לשבת

ארגון "ענפים"

נאיוס נשים אפרוויקט "חברותא"
אנציו עם בנות מתחלכות
פאם בשבוע זרק הטלפון

לפרטים והתנדבות:

055-6888010

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח'פה	ב'ש
כניסה:	16:33	16:33	16:36
יציאה:	17:23	17:23	17:26
ד"ת:	17:59	17:59	18:03

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 16:16

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

מאה ברכות

מנהג מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א בליל יום הכיפורים אחר תפילת ערבית, לברך על כל הבשמים, ולאחר מכן היה יושב ולומד. ולאחר הלימוד קודם שהולך לישון שוב היה מברך על כל הבשמים, ומכיון שהסיח דעתו מן הבשמים. וכן היה מברך שוב בבוקר קודם התפילה, ולאחר התפילה בירך שוב על הבשמים. וכן חוזר ומברך לפני תפילת מנחה. והעושה כן נמצא שיש בידו עשרים ברכות מהבשמים במשך כל יום הכיפורים (ילקוט יוסף ימים נוראים מהדורת תשע"ב עמ' תלו, והלכות שבת מהדורת תשע"ב סימן רעד עמ' תשלח). וכמו כן היה נוהג מדי שנה לקנות טלית גדול כדי להתעטף בה קודם שחרית, ובזה היה מרוויח עוד ברכה אחת של שהחינו למנין הברכות.

שאלות ותשובות

מאת סונו הר"ג יואל כהן שליט"א

שאלה: נשים רבות שואלות בענין איפור קבוע, וכמו כן ישנם אנשים הסובלים מנשירה בשיער וכדי להסתיר זאת הם עושים כמין קעקוע בצבע של השיער. האם הדבר מותר?

תשובה: אם זה קעקוע שאינו מתקיים לעולם, וכל 4 או 5 שנים צריך לחדש אותו, מבואר בדעתו של רבינו עובדיה זצוק"ל בטהרת הבית (חלק ג) שאם עושה זאת כדי שלא יתבייש וכדו', מותר, ואם זה רק להתייפות ראוי להחמיר ע"ש.

שאלה: אני צלם במקצועי וישנו אדם שעזר לי בהלוואה מסויימת, ועכשיו הוא מבקש ממני שאבוא לצלם באירוע שלו. האם אעבור על איסור ריבית כשאעשה לו הנחה?

תשובה: אם אתה עדיין חייב לו כסף - אסור משום ריבית מדרבנן, ואם החזרת לו את ההלוואה - אם זה יום או יומיים אחרי שהחזרת, גם כן אסור כי זה ניכר שמחמת ההלוואה אתה עושה הנחה וכמו שציינת בשאלתך, אבל אחרי 30 יום מפירעון ההלוואה, כתב בספר מלווה ה' (חלק א עמ' שסב) ומקורו ממרן הבית יוסף (יו"ד סי' קס), שמותר בתנאי שלא יזכיר או יגיד לו שעושה זאת בגלל ההלוואה.

שאלה: מי שלא סומך על העירוב הקיים או במקום שאין עירוב, האם מותר לו לצאת עם חליפה על הכתפיים בלי להכניס את הידיים לתוך השרוולים?

תשובה: היות ויש אנשים שמסתובבים כך הרי שזה נחשב כדרך מלבוש ומותר, וכמבואר במרן השולחן ערוך (סי' שא סעיף לד), וכן פסק באור לציון (ח"ב פרק כג תשובה ז).

שאלה: אני ברוך השם משתדל שלא לדבר לשון הרע, ולפעמים כשאני חוזר הביתה, אשתי מספרת לי כל מיני דברים שעשו לה בעבודה, שכנים או משפחה. והנה הרבה פעמים דיבורים אלו גובלים ממש בלשון הרע, אך אם לא אשמע אותה היא ממש תכעס. מה עלי לעשות?

תשובה: החפץ חיים בספרו שמירת הלשון (כלל ו') כתב, שאם אדם כעוס ורוצה לספר לחברו לשון הרע, ויודע השומע שאם ישמע עכשיו את הדברים הוא ירגע, וגם על ידי זה יתכן שלא יוסיף לספר לאנשים אחרים, אזי מותר לשומעו. וכל שכן שאם יכול למצוא כף זכות על אותם אנשים שדיבר עליהם, מותר לו לשמוע וזה נחשב לתועלת (רק צריך לדעת שאסור להאמין, כי באמת הרבה פעמים אנשים סתם מגזימים).

והוא הדין בנידון שלנו - אם האישה עצבנית, הרבה פעמים אחרי שבעלה שומע אותה היא נרגעת, ולפעמים הוא גם כן עוזר לה לחשוב ולדון לכף זכות את האחר, ואז זה מותר ואף מצווה. ועוד צריך לדעת, שאם זה סתם סיפורי דברים בעלמא שהיא יכולה לוותר עליהם ואין בהם שום תועלת, אזי כדאי שימצאו דברים אחרים לדבר עליהם. ובכל מקרה יזהר שלא להאמין לדברים רעים ששומע.

מעבר לסגולה

מאת הרב אלהו עמר שליט"א

דוגמא אישית המלחמה בכיכר הירדן

התורה מתארת בהרחבה (בראשית יד) את המלחמה שהתרחשה באזור ים המלח, היה זה כאשר הגיעו ארבעה מלכים מן המזרח הקרוב, לערוך מלחמה עם אנשי חמשת ערי כיכר הירדן, והתורה מציינת שבדרך למלחמתם עם ערי סדום, היכו המלכים הללו ערים נוספות שהיו בדרכם. במהלך המלחמה נפל לוט בן אחיו של אברהם אבינו בשבי, וכששמע זאת אברהם יצא לחלצו במסירות נפש שואל ה'זרע שמשון', מדוע אברהם אבינו העמיד את עצמו בסכנה כל כך גדולה, להילחם לבדו נגד ארבעה מלכים ששבים ממסע ניצחון של כל עמי האזור?

ומתוך על פי דברי ה'זוהר הקדוש' וה'ילקוט שמעוני', שדמותו של אברהם אבינו הייתה זהה לדמותו של לוט, וכשלוט נלקח בשבי, חשש אברהם שאותם המלכים יציגו בפני המון העם את הכפיל שלו דהיינו את לוט, ויאמרו שזהו אברהם המפורסם שניצל מכבשן האש,

הוא שנמכר לעבד. ונמצא שבמכירת יוסף השבטים לא חששו כלל על כבוד אביהם, ואת היה על השבטים ללמוד מאברהם אבינו ששם נפשו בכפו להצלת לוט רק שלא יהיה חשש חילול ה', וכך היה על השבטים לחשוש ולכן נתבעו על כך ושוב בגלגול של עשרת הרוגי מלכות.

ומכאן נתבונן עד כמה עלינו לשים לב להתנהגות שלנו כפי שכותב ה'תומר דבורה' שדמותו של כל אדם היא בצלם אלוקים ועליו להתנהג בהתאם לצורה שבה הוא מייצג, כדוגמא יש דברים שההורים מרשים לעצמם אבל כשילדים רוצים להתנהג כמותם הם מסרבים להם, וכך אמר לי אחד מההורים, 'אני גם ככה לא בסדר, לפחות שהילדים שלי התנהגו בצורה נכונה', אבל לא זו הדרך, אלא עלינו לשפר את עצמנו, ומה שאנו דורשים מאחרים, תחילה ניישם אותו בעצמנו.

אך כעת גם אלוקי אברהם לא יכול היה להצילו מארבעת המלכים. ואם יהרגו את לוט ח"ו, יגדל החילול ה', שכביכול בורא עולם לא יציל את אברהם אבינו, וזה היה המניע של אברהם אבינו לצאת למאבק חסר סיכוי. משום שהיה בטוח שמטרותיו טהורות, כדי שלא יהיה חילול ה', ובורא עולם יעשה לו נס. וזאת למרות שלוט נתפס בעוון אנשי סדום.

המסר מאחורי מותם של עשרת הרוגי מלכות

לאור דברים אלו מבאר ה'זרע שמשון' עניין שונה לחלוטין שבכל פעם שדינים בו הוא מעורר שאלות קשות, כידוע שעשרת הרוגי מלכות שנהרגו בימי השלטון הרומאי הם גלגולם של עשרת השבטים שמכרו את יוסף (תשעה אחים ויוסף), ומובא בשל"ה (פרשת וישב מקץ יוגש נר מצוה) ששיתפו עמהם את השכינה ונשאלת השאלה, אם פעלו כדין, מדוע נענשו על מכירת יוסף בגזירת עשרת הרוגי מלכות?

והביאור, הטענה על השבטים היא, שהיה לקחת נתון נוסף שאינו קשור לפן ההלכתי. שהרי מראה פניו של יוסף היה זהה באופן מוחלט למראה פניו של יעקב אבינו (רש"י בראשית לו, ב) ואם כן מן הסתם כשאנשים יראו את יוסף עבד, ויחשבו שיעקב אבינו

לזיוכי הרבים - הצטרפו להפצת הספר 'מעבר לסגולה' ביאורים על ה'זרע שמשון',

רכשו מארז של חמשה סטים מהספר 'מעבר לסגולה', ותחלקו בבתי הכנסת בסביבת מגוריכם.

ליצירת קשר: 'הידברות' 073-222-1250

זכות ה'זרע שמשון' תגן בעדכם ובעד בני משפחותיכם לבריאות, זיווגים, ופרנסה טובה

גוף ונשמה בשלום יחדיו

בפעם הקודמת שבה דיבר הקב"ה עם אברהם לפני המילה, נאמר על אברהם "ויפול על פניו", והיינו שלא יכול היה לעמוד מפני השכינה המדברת עמו, ואילו כאן נאמר: "ויִרָא אֱלֹהֵי ה' בְּאֵלָיו מִמָּקָר וְהוּא יִשָּׁב" - אברהם אבינו היה מסוגל לשבת במקומו בעת אשר השכינה עומדת עליו!

ואכן זוהי מעלה מיוחדת אשר זכה להגיע אליה רק לאחר המילה, שכן לפני המילה הגוף הגשמי לא היה יכול לשאת את גילוי השכינה, ולא יכול היה לעמוד לפני ה', אלא נפרדה נפשו מגופו כדי לקבל אור נבואת ה'. ואילו אחר המילה - הגוף עצמו התעלה ונעשה קדוש לה'! הגוף עצמו יכל להיות מואר באור ה' מבלי ליפול על פניו ומבלי להיות שרוי בתרדמה, "כי לא ישב בסתר אהלו ולא פשט מלבושי החומר מעליו, רק ישב בפתח האוהל - וכה נראה ה' אליו!" (דרוש זרע קודש לרבי קאפל קרויס).

וזהו שאומר הזוהר הקדוש (בראשית צה ע"א): כל אותם הימים שלפני המילה לא כתוב "וירא". מה טעם? שכל זמן שהיה אטום וסתום, לא התגלה אליו הקדוש ברוך הוא כראוי. כעת התגלה אליו, שכתוב "וירא".

וכן אומר המדרש (בר"ר מח ב): "ומִבְּשָׂרֵי אֶחָזָה אֶחָזָה" - אילולי שעשיתי כן, מהיכן היה הקדוש ברוך הוא נגלה עלי?! רק לאחר המילה זכה ל"מִבְּשָׂרֵי אֶחָזָה אֶחָזָה", שאף משרו ומגופו הגשמי יכול הוא לחזות באור פני מלך חיים!

ואומר השפת אמת (בראשית וירא תרנט): "כן הוא בכל איש ישראל שעל ידי המילה יכול לזכך גופו, וכן הוא בכל המצוות!"

"על כן ישמח לבנו ותגל נפשנו במצוה יקרה ונעימה זו, אשר לה זכה אבינו אברהם לאחר שעלה ונתעלה במעלות הקודש. וה' ברחמי חתם האות היקר הזה בבשר בנינו לשמונת ימים, שיתגדלו ויתרוממו במעלת הקדושים ויאיר עליהם אור האמונה, ובעת אשר יעירו משינת הילדות כבר נחזק חותם ברית קודש על בשרם, ובמסורות אבהה בה' יתברך נקשרה נפשם ועבותות האמונה יחזקו לבבם לאחוז בדרך החיים".

(דרוש זרע קודש)

פוקח עיוורים

התקשרה אליי בחורה כל כך נחמדה שנכנסה לי ללב, היא ביקשה לקנות ספר, ושאלתי אותה אם היא קוראת בעלון את המאמרים. היא ענתה לי "כרגע אני לא קוראת, בעלי מקריא לי". לא כל כך הבנתי את התשובה, אך התעקשתי להבין, והיא סיפרה שיש לה טרשת נפוצה שכל פעם זה תוקף את העצבים במקום אחר בגוף וכרגע זה בעיניים, אז היא בקושי רואה ולא יכולה לקרוא. שאלתי אותה אם זה זמני ויעבור.. היא אמרה שאין לרופאים מה להגיד, הם לא יודעים אם זה יעבור, ושבעבר הייתה לה שנה של עיוורון מוחלט וזה עבר לה, ברוך השם.

השיחה הקצרצרה הזו השאירה בי חותם רציני. היא הייתה נשמעת כל כך שמחה ומחוזקת, שפשוט חזקה אותי.

חשבתי לעצמי, ועד עכשיו אני חושבת, האם אני מעריכה את העיניים שלי? את היכולת הזו לראות את מה שאני כותבת, לקרוא, לראות את המשפחה שלי? וואו, זה לא מובן מאליי? לא זה לא! לא יאמן!

כל אחת ואחת שקוראת כעת שורות אלו - האם את מעריכה את החסד הזה שנקרא 'לראות'?

כשאנחנו מברכות בבוקר את ברכות השחר ובניהן את ברכת "פוקח עיוורים" - האם אנחנו מתכוונות לכך? האם כל אחת מאתנו שאף פעם לא חוותה, תודה לאל, איזשהו ניסיון של ראייה חלשה - מתכוונת ומזילה דמעת תודה על כך שהקב"ה פוקח לנו את העיניים בוקר ועוד בוקר ועוד בוקר...

ומה עשינו בעבור זה? מה זכיתי שאני רואה? מה זכיתן שאתן רואות? וגם אלו שלא רואות - בוודאי ובוודאי שזכו בדברים אחרים ויקרים עד מאוד. כמו בעל שמקריא לה דברים שמחזקים אותה. כל אחת מאתנו תסתכל טוב טוב על החלקה שלה, ותודה לבורא עולם, מעומק הלב. שום דבר לא מובן מאליי!

כמובן שישנם עוד מקרים שאני מאמינה שכלל אחת יש לספר, ששמעה או שחוותה שהם כואבים בלב וגורמים להעריך, אך לא באנו לצער את עצמנו בשבת קודש. ואין צורך להיכנס עמוק לסיפורים כואבים בכדי להעריך ולהתחזק בהכרת הטוב לבורא עולם, לפעמים זה גם יכול להכניס לעצבות, וזה בוודאי לא כוונת הבורא.

ולכן כל הזמן, בלי שיתזכרו אותנו, נשתדל בכל כוחנו לפקוח את העיניים הרוחניות והגשמיות ולראות את כל הטוב שעוטף אותנו בכל רגע. בלי שום סיוע מצידנו, זה רק בורא עולם שאוהב אותנו ומרעיף עלינו כל כך הרבה טוב. הוא עושה איתנו ניסים ונפלאות בכל רגע. בלי לחכות לתמורה מצידנו, פשוט נותן ונותן.. ואנחנו? בראש ובראשונה, צריכות להרים עיניים ולומר תודה. כל היום להודות. על הכול. במיוחד על מה שנהיה כמובן מאליי.

הכרת הטוב הופכת אנשים להיות טובים יותר, שמחים יותר, מעריכים יותר. וכמובן גורם לקב"ה לתת לנו עוד ועוד.. כי כיף לתת למי שמעריך. ובצעד השני, נשתדל לשמח את בורא עולם גם במעשים שלנו. אם יש דברים שעדיין קשים לנו, ואנחנו יודעות שהם חשובים לבורא עולם - נתאמץ קצת יותר, לא יקרה לנו כלום. נתאמץ ונלך לקראת אבא שבשמיים, נשמח אותו.. כי מגיע לו. למי מגיע אם לא לקב"ה שכל כך נותן לנו, בעבור מי נתאמץ אם לא בעבורו.. והוא היודע בדיוק מה טוב לנו. מצוותיו ודרכו הם התרופות הטובות ביותר לגוף ולנפש. בכל תחומי החיים. אדם מאמין הוא השמח בחלקו, אדם שמח בחלקו הוא העשיר האמיתי. את זה כולם יעידו. מוקדש לרפואתה והצלחתה.

לרכישת הספר "תוכו רצוף אהבה" מאת מחברת הטור: 0583266571

כוחה של צדקה

מעשה באברך חסיד אחד שהיה מחסידי ומקורביו של הסבא קדישא רבי אריה ליב משיפולי, והאברך היה חשוך בנים שישב עם אשתו יותר מעשר שנים ולא ילדה לו, ועל כן היה מיצר מאד על כך.

והנה בכל פעם שהיה נוסע לרבו הצדיק והיה מתחנן לפניו שיתפלל עליו להשם יתברך שיפקדוהו בורע של קיימא, הרב הצדיק היה דוחהו בלך ושוב, ובאמרו שכבר אמרו חז"ל (ברכות סד) "הדוחק את השעה שעה דוחקת, והנדחה מפני שעה, שעה נדחית מפניו". ומה גם שאשתו של האברך הייתה טוענת כלפיו "מה תועלת יש במה שאפתה עוזב אותי לבדי בימי החגים ונוסע אל הרבי הצדיק, אם הוא אינו מביטיח לך שנזכה לפרי בטן". וכך הרבתה לבכות בפניו עד שוהסכים בדעתו כי הפעם שהוא נוסע לרבו לא ינוח ולא ישקוט מלהפציר מאד ברבו שיביטיחהו להיפקד בורע של קיימא, ואכן בבואו אל הרבי מצאו דבוק ברעיונותיו בייחוד השם, ולמרות זאת התחיל להפסיקו ולהפציר בו שיתפלל לה' שיחון אותו בבן זכר, והרבי היה דוחהו כדרכו באומרו: עכשיו אני עוסק בכללות ישראל, לא אפתה עצמי אל הפרט.

אך האברך המשיך בהפצרותיו ואמר 'לא אוזו מכאן עד שכבודו יגזור אומר שאפקד בבן זכר', ומיד חרה אפו של הסבא משיפולי ובקיפצו על האברך שהטרידו הרבה אמר: הנני נשבע בשבעות התורה שלא יהיו לך בנים ומפני שאתה דוחק את הרבנית אשתו של רבי פינחס, ותען ותאמר מלא יגון ואנחה, וכמעט אמר נואש שיהיה לו פרי בטן. ויספר לאשתו את הנעשה ויבכה לפניו בדמעות שליש, כי אמר בוודאי שדברי הרב הצדיק יעשו רושם גדול בשמים, ולא נשארה תקווה שהקב"ה יפקדהו בפרי בטן.

והנה לימים פנה האברך החסיד לרגל מסחרו לעיר קוריץ, והיה איש מצליח והתעשר מאד, והרב הקדוש רבי פינחס מקוריץ תלמיד רבי ישראל בעל שם טוב היה חי בעניות כי היה שקדן בתורה, לילה כיום יאיר כחשכה כאורה. ויט שכמו לסבול עול התורה יומם ולילה, וביתו ריקם מכל, והימים ימי ניסן, וימי חג הפסח קרבו ויאתיו, והם ממשמשים ובאים, ולרש אין כל. לא יין ולא מצה ומרור, וכל צרכי החג. ויודע הדבר לאברך החסיד, וילך אל ביתו של הרב הצדיק רבי פינחס, ויראה במו עינו שהבית ריק מכל. וישאל את הרבנית אשתו של רבי פינחס, ותען ותאמר לו: אין בביתי אפילו פרוטה אחת, ומאין יבוא עזרי? ויאמר לה האברך: אל תדאגי, עלי כל מחסורכם, רק לא תודיעי לרבינו הצדיק שום דבר ותשאירי הדברים בסוד, ואני מבקש רשות להתארח בביתכם בליל הסדר. ותעש כן, והיה כאשר הגיע ערב פסח, והיה הרב הצדיק בצער גדול, המשיך בעמוד האחרון

המשך סיפור לשבת

בראותו שאין לו שום דבר מצרכי החג, וילך במר נפשו לבית המדרש, ושם כל מעייניו בתורה, ובטח בה' שלא יעזוב את חסידיו. והיה תמה איך הרבנית נותנת לו מנוחה ומשאירה אותו באהבת התורה, אך לא שאל אותה מאומה כי בתורת ה' חפצו. והנה האברך החסיד שהיה מופלג בעושר, הכין מצה ומרור ויין רב לארבע כוסות לו ולרעייתו, ויובילם אל בית הצדיק בערב חג הפסח. גם הביא לכבוד החג מלבושים נאים לרב הצדיק ולרעייתו, והחליף את כלי הבית וכלי המיטה למיטות נאות ומצעות משי ורקמה, וכן הדליק נרות גדולות ויפות להרבות אורה בביתו של רבי פינחס.

ויהי בלילה, הוא ליל שימורים, כשבא הצדיק רבי פינחס אל ביתו, הופתע הוא לראות שכל הבית נתמלא אורה ועל השולחן יין ומצה שמורה וכל צרכי הפסח אשר לא פילל, ויתמלא שמחה וחדווה וישאל לרבנית 'מהיכן כל אלה', ותספר לו את אשר עשה האברך החסיד והראתה לו גם את המיטה והמלבושים החשובים והנאים אשר הביא לכבוד החג, ומיד בא האורח באין אומר ואין דברים, והתחיל מיד הרב הצדיק לומר הקידוש ושתו היין בהיסבה כדת על מצעות משי ורקמה. וכשהגיעו להגדה ולסיפור יציאת מצרים, הרב הצדיק סיפר בהתלהבות וברוב שמחה בסיפור יציאת מצרים, והאברך החסיד החריש ולא דיבר מאומה, רק היה מקשיב ושומע איך הרב הצדיק כשהוא שמח וטוב לב מספר ביציאת מצרים ובניסים שנעשו לישראל.

מייד נעשה רעש גדול בשמים, ולבסוף בדקו בספרם של צדיקים וימצאו כי הרב הצדיק רבי פינחס מקוריץ מעולם לא נשבע אפילו על אמת, ולכן פסקו לקיים את שבעתו ובאותה שנה נפקד האברך בבן זכר [וכלל המעשה הזה סיפר הרב הקדוש רבי ישראל מרוז'ין, והובא בספר "דרך הנשר" (עמ' נא והלאה)].

ומכאן נלמד מה גדולה מצוות הצדקה ברוחב לב ובעין יפה, וכמעשה האברך החסיד הנ"ל שזכה לשכר טוב בהיפקדו בבן זכר באותה שנה ששימח בה בליל שמורים את הרב הצדיק בצדקתו ובתרומתו ידו ובתבונות כפיו, והיה מעשה הצדקה שלום (ענף עץ אבות).

והוא נלמד מה גדולה מצוות הצדקה ברוחב לב ובעין יפה, וכמעשה האברך החסיד הנ"ל שזכה לשכר טוב בהיפקדו בבן זכר באותה שנה ששימח בה בליל שמורים את הרב הצדיק בצדקתו ובתרומתו ידו ובתבונות כפיו, והיה מעשה הצדקה שלום (ענף עץ אבות).

703

עוזרים בבניית הבניין ושותפים בכל הזכויות שיהיו בו לנצח!

בואו ותהיו שותפים

בתרומה של חצי חטר = 200 ש"ח למשך 36 חודשים או חטר = 400 למשך 36 חודשים
תקבלו כתב שותפות מהודר חתום ע"י הרב יגאל כהן שליט"א
כמו כן ניתן להקדיש את הארון קודש או חרדי לימוד להצלחת או לטובת נשמת

03-8000-770

703

שותפים בהפעלת מסעדת החסד

וזוכים לדולר שתכרך על ידי מרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי שליט"א.

בהוראת קבע של 200 ש"ח למשך שנתיים תזכו להיות שותפים בהאכלת נזקקים ותקבלו דולר של ברכה

לתרומות חייגו: 03-8000770

200,000 יחידות

מהדיסק החדש של הרב יגאל כהן שליט"א בהדפסה רוצה להיות שותף? בתרומה של 12*100 אתה שותף!

לפרטים: 03-8000770

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים